

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. T. U.**, narozeného „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Bc. Michaelem Kisem, advokátem, se sídlem Kostnická 2916/16, Chomutov, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2015, č.j. MV-65511-5/SO-2014,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2015, č.j. MV-65511-5/SO-2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27.3.2014, č.j. OAM-166-9/ZR-2014, kterým byla podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení žalobce k trvalému pobytu a dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla k vycestování z území České republiky stanovena lhůta 30 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce zrekapituloval průběh správního řízení. Žalobce trval na tom, že správní orgány neposoudily přiměřenost rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu z veškerých hledisek

uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39. Trval na tom, že přestože žalovaný seznal pochybení správního orgánu prvního stupně v tom, že nepostupoval dle uvedených hledisek, omezil se pouze na lakonické konstatování, že „i při zohlednění tam obsažených závěrů lze dospět k závěru, že dopad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je přiměřený“. Takový postup považuje žalobce za nedostatečný, když nelze přezkoumat, jak byla jednotlivá hlediska zkoumána a hodnocena.

Žalobce trval na tom, že pokud vytkl prvostupňovému orgánu, že neposoudil některá kritéria, je požadavek žalovaného, aby rozporoval závěry, k nimž správní orgán dospěl, kuriózní. Dle žalobce platí, že pokud správní orgán neposoudil všechny potřebné skutečnosti, je jeho postup vadný a nemůže vést k relevantnímu závěru. K irelevantnímu závěru pak dle žalobce nemá význam podrobně se vyjadřovat a polemizovat s ním.

Dále žalobce uvedl, že žalovaný uznal, že na území České republiky pobývá po poměrně dlouhou dobu, ale nevyvodil z této skutečnosti žádné závěry a zůstal u pouhého konstatování. Žalobce trval na tom, že délka pobytu cizince v hostitelském státě má být zohledněna jako taková, bez dalšího.

Ve vztahu k ekonomické návaznosti na území České republiky žalobce uvedl, že jeho manželka pracuje jako prodavačka a v současné době plánují si spolu otevřít večerku.

Dále namítal, že k tvrzení žalovaného, že žalobce nezvládá běžnou hovorovou češtinu, není ve spise obsažen žádný důkaz. Jako jediný důvod svého závěru žalovaný uvedl odkaz na jediný úřední záznam, který navíc nebyl vyhotoven za účelem zkoumání žalobcových jazykových schopností. Závěr žalovaného tedy považuje žalobce za nepodložený a nepřezkoumatelný.

K variantám možné úpravy poměrů v rodině žalobce po jeho vycestování do země původu žalobce uvedl, že správním orgánům nepřísluší hodnotit, nakolik měl výkon trestu odnětí svobody vliv na vztahy žalobce s jeho manželkou a nezletilým synem, obzvláště za situace, kdy k této skutečnosti nebylo prováděno žádné dokazování. V tomto směru se žalovaný uchýlil k pouhé spekulaci. Žalobce rovněž trval na tom, že přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je nutné posuzovat jinými hledisky než pouze otázkou, zda dojde, či nedojde k doživotnímu znemožnění vzájemného setkávání. Přiměřenost rozhodnutí nelze posuzovat optikou toho, zda staví mezi členy rodiny nepřekonatelné bariéry, ale měla by být zkoumána obtížnost, s jakou lze vzniklé bariéry překonat. Dle žalobce správní orgány nezohlednily v tomto směru reálné poměry, když nepřihlédly k nákladnosti cesty mezi Českou republikou a Vietnamem a k ekonomické situaci ve Vietnamu. K variantě, kdy žalovaný uvažuje o přesídlení celé rodiny do Vietnamu, žalobce uvedl, že považuje za cynický závěr, že žalobce se i v České republice pohyboval v komunitě Vietnamců, a proto se po návratu do země původu pro něho „zas tolik nezmění“. Tento závěr žalobce považuje rovněž za rozporný se závěrem žalovaného, že dopad rozhodnutí pro jeho rodinný život bude „nezanedbatelný“. Trval na tom, že přesídlení do Vietnamu po desetiletém pobytu na území České republiky je zásadní a jde o závažnou změnu.

K otázce nebezpečnosti žalobce pro veřejný pořádek, poukázal žalobce na skutečnost, že byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. K tomu, aby byl podmíněně propuštěn musel ve výkonu trestu prokázat polepšení a to, že se od něho může očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Důvodnost podmíněného propuštění nezpochybnil ani státní zástupce, když ten se vzdal práva odvolání proti tomuto rozhodnutí soudu. Rovněž poukázal na to, že důsledkem napadeného rozhodnutí bude i nemožnost relevantního posouzení skutečnosti, zda se žalobce ve zkušební době osvědčil.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný zdůraznil, že otázkou přiměřenosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobci se zabýval na stranách 4 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že v žalobou napadeném rozhodnutí odůvodnil, proč je dopad rozhodnutí přiměřený i při zohlednění hledisek uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39. Tato hlediska v rozhodnutí posoudil a dospěl k závěru, že dopad rozhodnutí není nepřiměřený.

Dále žalovaný uvedl, že z citovaného rozsudku dle jeho názoru nevyplývá, že jako jeden z rozhodujících faktorů má být zohledněna délka pobytu cizince v hostitelském státě jako taková, „bez dalšího“. Doba pobytu je dle žalovaného jedním z faktorů, z něhož lze usuzovat na pevnost vazeb cizince na území hostitelského státu. Při dlouhém pobytu na území lze totiž důvodně předpokládat, že vazby cizince na toto území jsou silné a že se cizinec v hostitelské zemi integroval. To však neznamená, že je tak tomu vždy, jak dokládá příklad žalobce. Dle žalovaného se žalobce pohyboval převážně v rámci svého etnika, navzdory délce pobytu neovládl český jazyk a dopustil se chování spadajícího do nejzávažnější kategorie protiprávního jednání, jaké český právní řád zná, neboť spáchal zvlášť závažný zločin. Z uvedeného dle žalovaného vyplývá, že se žalobce na území České republiky nijak zvlášť neintegroval, což je i důkazem toho, že délku pobytu v hostitelské zemi nelze posuzovat pouze jako takovou, tedy „bez dalšího“.

Žalovaný rovněž zdůraznil, že není vázán rozhodnutím o podmíněčném propuštění. Netvrdí, že tato skutečnost je zcela irrelevantní, nicméně namítá, že stejně jako absence soudního vyhoštění neznamená nemožnost udělení správního vyhoštění, jsou správní orgány i v otázce nebezpečnosti cizince pro veřejný pořádek oprávněny uplatnit správní uvážení. Při posuzování této otázky mají správní orgány plnou autonomii, přičemž používají svá vlastní kritéria vycházející z jejich vlastních zkušeností a ze specifík dopadů rušení povolení k trvalému pobytu, jež je konstantní judikaturou považováno za specifické opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví, a jímž jsou tudíž sledovány jiné cíle, než jaké sledují orgány činné v trestním řízení. Zdůraznil při tom, že případ žalobce nikterak nevybočuje z jeho ustálené správní praxe. Uzavřel, že podmíněčné propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody neznamená, že by v jeho případě nemohly být splněny podmínky pro aplikaci § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že žalobce spáchal trestnou činnost v úmyslu přímém, kdy si byl vědom, že trestnou činnost páchá, a že tudíž může být dopaden a uvězněn, v důsledku čehož bude dlouhodobě znemožněno další soužití s jeho rodinou. Žalovaný byl toho názoru, že výkon trestu odnětí svobody zasáhl do rodinných vazeb žalobce intenzivněji než rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce. Argumentaci žalobce odkazem na rodinná pouta tedy považuje žalovaný za účelovou.

Žalovaný rovněž zdůraznil, že v žalobě je upozaděna značná intenzita narušení veřejného pořádku ze strany žalobce, který v minulosti minimálně 7 měsíců vyráběl chemickou metodou metamfetamin a obchodoval s léky obsahujícími pseudoefedrin a s metamfetaminem. Uvedené činnosti se dopouštěl jako člen organizované skupiny s vnitřní dělbou práce a za užití domluveného způsobu konspirativní komunikace. Činil tak úmyslně a za účelem zisku. Množství vyrobené a prodané drogy bylo trestním soudem určeno minimálně v řádu stovek gramů, ovšem soud předpokládal, že skutečné množství bylo mnohem větší.

Činnost žalobce tedy žalovaný považuje za obzvláště ohrožující společnost, neboť distribuce drog způsobuje nejen nenávratné a závažné škody na fyzickém i psychickém zdraví narkomanů, čímž narušuje jejich životy i životy jejich blízkých, ale navíc zapříčiňuje i další nárůst kriminality páchané uživateli drog, a to trestné činnosti páchané ve stavu intoxikace a kriminality související s nutností opatření finančních prostředků na obstarání další dávky drogy. Proto je boj proti distribuci návykových látek prioritou každé demokratické společnosti. Konkrétně pervitin (metamfetamin) je dle výroční zprávy Národní protidrogové centrály za rok 2013 největším problémem v oblasti drog v České republice. Z uvedené zprávy rovněž vyplývá, že občané Vietnamské republiky se dopouští na území České republiky většího množství drogové trestné činnosti než všichni ostatní cizí státní příslušníci dohromady. Organizovaná skupina, jejímž členem byl žalobce, byla zneškodněna při operaci „SANG“, přičemž tato skupina je uvedena ve výroční zprávě Národní protidrogové centrály za rok 2011 jako jedna ze čtyř největších organizovaných skupin, jež byly toho roku dopadeny. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že žalobce již byl v minulosti jednou pravomocně odsouzen, ovšem absolvované trestní řízení ani následný trest neměly na žalobce žádoucí výchovný efekt, neboť závažnost žalobcem následně spáchané trestné činnosti se zvýšila. Nebezpečnost žalobce pro společnost dle žalovaného navíc zvyšuje skutečnost, že to byl v rámci oné organizované skupiny právě on, kdo ovládal proces výroby pervitinu.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou. V replice uvedl, že ani žalovaný se nezabýval všemi faktory, které byly vymezeny jako hlediska posouzení přiměřenosti v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39. Za nesprávný považoval žalobce postup žalovaného, kdy namísto zrušení pro nepřezkoumatelnost se žalovaný pokusil vadu prvostupňového rozhodnutí odstranit konstatováním, že závěry obsažené v prvostupňovém rozhodnutí jsou správné.

K otázce posouzení délky pobytu cizince v hostitelském státu žalobce uvedl, že samozřejmě tento faktor je jeden z několika posuzovaných faktorů, ovšem má být posuzována samotná délka pobytu. Žalovaný se dle názoru žalobce snaží tento faktor modifikovat výkladem, který je nepřiměřeně rozšiřující a posouvá faktor vymezený rozsudkem Nejvyššího správního soudu dle názoru žalobce do jiné roviny. Žalobce uvedl, že i k dalším rozhodným faktorům se žalovaný ve svém rozhodnutí buď nevyjádřil, nebo přednesl pouze své spekulace. V tomto směru poukázal na skutečnost, že tvrzená neznalost českého jazyka a intenzita zásahu rozhodnutí do rodinných vazeb žalobce nebyly předmětem žádného dokazování.

Ve vztahu k otázce významu rozhodnutí o podmíněném propuštění pro posouzení nebezpečnosti žalobce pro veřejný pořádek uvedl žalobce, že se žalovaný touto otázkou zabýval pouze zcela povrchně a nijak nezohlednil vliv výkonu trestu odnětí svobody, jehož primárním účelem je náprava pachatele. Otázkou nápravy žalobce se naopak zabýval trestní soud na základě relevantních podkladů z věznice. Dle žalobce možnost uvážení nelze zaměňovat s libovůlí.

Uvedl rovněž, že nepovažuje z hlediska řízení o platnosti jeho povolení k pobytu na území České republiky za významně podstatné okolnosti trestné činnosti, které se v minulosti dopustil. Vychází z toho, že touto otázkou se zabýval trestní soud a výsledkem byl uložený trest, který zčásti vykonal. Způsob, kterým žalovaný zdůrazňuje okolnosti trestné činnosti žalobce, lze dle jeho názoru považovat za snahu o dvojí trestání. Žalovaný by měl spíše vycházet z aktuální situace, tedy zda i po výkonu trestu odnětí svobody je u žalobce dána „vysoká nebezpečnost“ pro veřejný pořádek.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci a uskutečněném ústním jednání dospěl soud na základě spisu předloženého žalovaným k závěru, že žaloba není důvodná.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce považoval žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť dle jeho názoru ze strany žalovaného došlo k potvrzení závěrů prvostupňového orgánu ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí, aniž by bylo možno přezkoumat, jak byla jednotlivá hlediska, z nichž uvedená skutečnost má být posuzována, hodnocena. Po zevrubném prostudování žalobou napadeného rozhodnutí však soud musí konstatovat, že s tímto názorem žalobce nelze souhlasit. Posuzování kritérií přiměřenosti rozhodnutí se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí věnoval na stranách 4-7. Zde poměrně podrobně žalovaný rozvedl, proč dospěl k závěru, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobci bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce.

Dále nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce v neodůvodněném závěru žalovaného, že žalobce nezvládá běžnou hovorovou češtinu. Soud uvádí, že uvedený závěr žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dovozoval z obsahu úředního záznamu ze dne 23.4.2014, č.j. OAM-166-13/ZR-2014. Z žalobou napadeného rozhodnutí je tedy jednoznačně patrné, na základě jakých skutečností k uvedenému závěru správní orgán dospěl.

Soud na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a tato námitka žalobce je nedůvodná.

Žalobce trval na tom, že správní orgány se nezabývaly otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do jeho rodinného a osobního života. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39, na které odkazují jak žalobce, tak i žalovaný, stanovil faktory, které je třeba brát v potaz při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k zásahu do osobního a rodinného života cizince. Jde o následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost

porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu, a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.

Na skutečnosti, že výše uvedená hlediska je nutno posuzovat při zjišťování, zda rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu cizince není nepřiměřené ve vztahu k zásahu do jeho rodinného a osobního života, se účastníci shodují. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že „*souhlasí s názorem právní zástupce odvolatele, že v daném případě se mělo přihlížet i k závěrům vyplývajícím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012, přesto lze i při zohlednění tam obsažených závěrů dospět k závěru, že dopad rozhodnutí byl v daném případě přiměřený.*“ Žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán se nezabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí s přihlédnutím ke všem výše uvedeným hlediskům, a pokud žalovaný dospěl v rámci odvolacího řízení ke stejnému závěru, měl dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí zrušit a vrátit prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že dle § 82 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), lze odvoláním napadnout pouze výrok rozhodnutí, ovšem odvolání jen proti jeho odůvodnění je nepřipustné. Tomuto rozsahu možného odvolání odpovídá i návěti § 90 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno, že odvolací orgán napadené rozhodnutí zruší a řízení zastaví, nebo napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí prvostupňovému orgánu či napadené rozhodnutí změní, pokud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že odvolací řízení v rámci správního řízení je ovládáno apelačním principem, kdy může odvolací orgán rozhodovat i přímo ve věci, a nikoli principem kasačním, dle kterého by v případě zjištění jakéhokoliv pochybení mohl odvolací orgán pouze zrušit prvostupňové rozhodnutí.

V daném konkrétním případě žalovaný dospěl k závěru, že prvostupňový orgán nehodnotil přiměřenost rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce ze všech hledisek, která vyplývají z judikatury Nejvyššího správního soudu. Následně sám žalovaný hodnotil přiměřenost daného rozhodnutí a uvedl kritéria, ke kterým v rámci svého hodnocení přihlédl. Na jedné straně hodnotil žalovaný dobu pobytu žalobce na území České republiky, jeho rodinný stav, existenci nezletilého dítěte a pobytový statut rodinných příslušníků, ekonomickou navázanost rodinných příslušníků na území České republiky (vše uvedeno na straně 4 rozhodnutí), integraci žalobce na území České republiky, zásah výkonu trestu odnětí svobody do rodinných vztahů a eventuelní důsledky nutnosti vycestování žalobce pro jeho rodinné vztahy, a to ve variantě společného vycestování i variantě, kdy by vycestoval pouze žalobce (vše uvedeno na straně 5 rozhodnutí), a na druhé straně tyto skutečnosti poměřoval se závažností trestné činnosti, které se žalobce v minulosti na území České republiky dopustil. Dle názoru soudu žalovaný tak zhodnotil veškeré relevantní faktory v souladu se závěry výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Při posuzování uvedených skutečností vycházel žalovaný z obsahu správního spisu.

Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl žalovaný v rámci odvolacího řízení k závěru shodnému jako prvoinstanční orgán, tedy že předmětné rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do rodinného a osobního života žalobce. S ohledem na tento závěr pak žalovaný dle soudu postupoval s přihlédnutím k dikci § 90 odst. 1 správního řádu zcela správně, když nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť neshledal, že by závěr prvostupňového orgánu byl v rozporu s právními předpisy nebo rozhodným skutkovým stavem.

Na tomto místě soud rovněž podotýká, že poznámku žalovaného, že žalobce v odvolání sice vytyká neposouzení přiměřenosti rozhodnutí ze všech relevantních kritérií, avšak nerozporuje samotné závěry o přiměřenosti a nerozporuje ani skutkový stav věci, ze kterého správní orgán vycházel, považuje za zcela přílehlavou. Ze samotného odvolání jednoznačně vyplývá, že žalobce byl seznámen s kritérii přezkumu přiměřenosti rozhodnutí, a přesto se omezil pouze na výtku nezohlednění všech kritérií a zcela rezignoval na jakoukoliv argumentaci, ze které by vyplývalo, že předmětné rozhodnutí v jeho případě je nepřiměřené. Tomu pak koresponduje i rozsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kdy u některých kritérií se žalovaný omezil pouze na výčet skutečností, které při posuzování zohlednil.

S ohledem na výše uvedené tedy dospěl soud k závěru, že námitky žalobce ve vztahu k rozsahu a způsobu posouzení jsou nedůvodné.

Následně se soud zabýval námitkami žalobce napadajícími správnost faktického posouzení některých ze zkoumaných kritérií.

K poukazu, že žalovaný nevyvodil ze skutečnosti, že žalobce pobývá na území České republiky žádné závěry a zůstal u pouhého konstatování, soud uvádí následující. Žalobce v odvolání pouze namítl, že k délce jeho pobytu na území České republiky nebylo přihlédnuto, aniž by připojil jakoukoli argumentaci, v níž by se zabýval tím, jaký vliv má délka jeho pobytu na území České republiky na přiměřenost daného rozhodnutí. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že žalovaný při hodnocení k poměrně dlouhému pobytu žalobce na území České republiky (dle cizineckého systému od konce roku 2003) při hodnocení přiměřenosti a poměrování jednotlivých kritérií přihlédl. Dle názoru soudu tak žalovaný reagoval zcela přiměřeným způsobem na námitku žalobce uplatněnou v odvolání.

S ohledem na uvedené vyhodnotil tedy soud uvedenou žalobní námitku rovněž jako nedůvodnou.

Dále žalobce namítal, že ve správním spise není uveden jediný důkaz, že žalobce nezvládá běžnou hovorovou češtinu. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí poukázal ve vztahu ke znalosti českého jazyka ze strany žalobce na obsah úředního záznamu ze dne 23.4.2014, č.j. OAM-166-13/ZR-2014, v němž je uvedeno, že seznámení se spisem proběhlo za přítomnosti tlumočníka, neboť sám účastník řízení nebyl schopen komunikovat v českém jazyce a i pokyn zaměstnance vězeňské služby mu musel být přeložen. Soud konstatuje, že údaje uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odpovídají popisu průběhu úkonu obsaženému v předmětném úředním záznamu. Dále soud konstatuje, že je ve správním spise založen přípis žalobce ze dne 10.2.2014, ve kterém je uvedeno: „*Dále bych Vám chtěl sdělit, že nejsem schopen s úřady komunikovat v češtině – ovládám pouze základy českého jazyka a tímto bych Vás rád požádal, zda by jste se mnou mohli komunikovat v mém mateřském jazyce, tj. vietnamsky.*“ Tento přípis je podepsán žalobcem.

Ve správním spise je tedy založeno výslovné vyjádření samotného žalobce, že neovládá dostatečně český jazyk, a je tam založen i předmětný úřední záznam, na který žalovaný odkazoval. Dle soudu tedy správní spis obsahuje dostatečné podklady k závěru učiněnému žalovaným, že žalobce nezvládal komunikovat v českém jazyce.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že i tato námitka je nedůvodná.

K námitce žalobce, že správnímu orgánu nepřísluší hodnotit, nakolik měl výkon trestu odnětí svobody vliv na vztahy žalobce s jeho manželkou a nezletilým synem soud uvádí, že naopak nutnost hodnocení této skutečnosti vyplývá ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39, kde je jako jeden z hodnocených faktorů uvedena rodinná situace cizince – faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru. Je evidentní, že výkon trestu odnětí svobody žalobcem měl za důsledek odloučení členů rodiny. Je obecně známou skutečností, že odloučení členů rodiny má zásadní vliv na vazby mezi jednotlivými členy rodiny. V tomto směru nelze tedy závěry žalovaného nikterak označit za spekulaci.

K tvrzení žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí sice nestaví mezi něho a jeho rodinné příslušníky nepřekonatelnou bariéru, ale že nebylo přihlédnuto k obtížnosti překonání této bariéry, soud uvádí, že již sám žalovaný citací z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2014, č.j. 2 As 69/2013-35, vyjádřil svůj postoj k této otázce, kdy v citaci je uvedeno: „*Půjde nepochybně o citelný zásah do rodinného soužití (rozhodnou-li se manželka a dcera stěžovatele nenásledovat), z ničeho však neplyne, že by šlo o zásah nepřiměřený či neodůvodněný. Stěžovatel nesmí opomínat, že do současné složité situace se dostal především sám svým vlastním jednáním.*“ Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalovaný si byl při vyhotovování žalobou napadeného rozhodnutí vědom, že překonání bariéry mezi žalobcem a zbytkem jeho rodiny, vzniklé rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu žalobce, bude obtížné, ale nikoli nemožné. Nelze však odhlížet od skutečnosti, že dlouhodobý pobyt byl žalobci zrušen v důsledku jeho odsouzení za úmyslný trestný čin a nepříznivé důsledky plynoucí z rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu jsou pouze následkem jeho předchozího jednání.

Ve vztahu k variantě přesídlení žalobce do země původu i s celou rodinou správní orgán vyšel ze skutečnosti, že celá rodina žalobce je vietnamské národnosti a ovládají řeč jeho země původu. V případě jeho ženy, která do České republiky přišla až v dospělosti je tato znalá i tamních společenských poměrů a zvyklostí. Přesídlení do země původu by tedy ani pro ni nebylo přesídlením do neznámého prostředí. V případě nezletilého syna, kterému v době vydání prvostupňového rozhodnutí bylo necelých 7 let lze konstatovat, že s ohledem na jeho nízký věk lze souhlasit se závěrem správního orgánu, že vzhledem ke skutečnosti, že vyrůstá ve „vietnamském rodinném prostředí“ je možné předpokládat jeho rychlou adaptaci v zemi původu žalobce.

Na tomto místě soud musí zdůraznit, že správní orgány nikterak nepředjímaly ani soud nepředjímá variantu, pro kterou se rodinní příslušníci žalobce rozhodnou. Zrušení povolení k dlouhodobému pobytu pro žalobce je nepochybně zásahem do jeho rodinného a osobního života, ovšem je opět nutno připomenout, že se jedná o důsledek jeho předchozí trestné činnosti.

Ani tyto námitky tedy soud nevyhodnotil jako důvodné.

Dále žalobce namítal ve vztahu k otázce jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek, že v jeho případě došlo k podmíněčnému propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a že tato

skutečnost dokládá, že u něho došlo k polepsšení a že lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život.

Na tomto místě je nutné zdůraznit, že otázka nebezpečnosti cizince pro veřejný pořádek do budoucna není ve smyslu výše uvedených kritérií formulovaných v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39, faktorem, který by se měl posuzovat ve vztahu k přiměřenosti zásahu do rodinného a osobního života cizince při rozhodování o trvalém pobytu. Naopak dle uvedeného rozsudku je faktorem, který je nutno posuzovat, závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem v minulosti. K posouzení této skutečnosti žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zcela oprávněně přikročil a vycházel při tom z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.12.2012, č.j. 50 T 18/2011-5642, který nabyl právní moci dne 22.10.2013.

Žalovaný konstatoval, že žalobce minimálně po dobu 7 měsíců vyráběl chemickou metodou metamfetamin a obchodoval s léky obsahujícími pseudoefedrin a metamfetamin. Této činnosti se dopouštěl jako člen organizované skupiny s vnitřní dělbou práce a za užití domluveného způsobu konspirativní komunikace. Činil tak úmyslně za účelem zisku. Následně žalovaný zhodnotil nebezpečnost drogové kriminality pro společnost a konstatoval, že dle českého právního řádu se žalobce dopustil jednání, které je považováno za zvlášť závažný zločin, což je kategorie nejtěžších trestných činů. Při poměrování všech skutečností ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu pak žalovaný konstatoval na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí, že „na základě vysoké nebezpečnosti odvolatele pro veřejný pořádek dospěla Komise k závěru, že i přes nezanedbatelný zásah do rodinného života odvolatele je dopad rozhodnutí přiměřený“. Při uvedeném hodnocení sice žalovaný použil ne zcela přesně termín „nebezpečnost pro veřejný pořádek“, ovšem z kontextu celého žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že kritériem, které žalovaný hodnotil, byla závažnost trestního jednání žalobce, kterého se v minulosti dopustil na území České republiky. Tento nesprávně použitý termín však dle soudu nemůže mít za následek neurčitost či nesrozumitelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Opačný závěr by bylo nutné považovat za přepjatý formalismus.

Ani tuto námitku tedy soud nevyhodnotil jako důvodnou.

S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že při poměrování faktorů významných pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce správní orgány dospěly ke správnému závěru, že v důsledku předmětného rozhodnutí sice dojde k nezanedbatelnému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, ovšem vzhledem k trestné činnosti, které se na území České republiky žalobce v minulosti dopustil, tento zásah nebude nepřiměřený.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud v předmětné věci v souladu s § 52 odst. 1 s.ř.s. nepřistoupil k dokazování usnesením Okresního soudu v Chomutově ze dne 17.4.2014, č.j. 5 PP 57/2014-16, kterým bylo rozhodnuto o podmíněčném propuštění žalobce z výkonu trestu, pro nadbytečnost. Skutečnost, že žalobce byl podmíněčně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, nemohla nic změnit na závažnosti trestné činnosti, za jejíž páčání byl v minulosti pravomocně

odsouzen, když právě v minulosti páchaná trestná činnost byla faktorem, který byl při poměrování přiměřenosti rozhodnutí zkoumán.

Dále soud výrokem ad II. podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší, neboť mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. června 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová